

L'OBRA PÚBLICA I "ESQUERRA": UNA VINCULACIÓ HISTÒRICA DE MÉS DE 100 ANYS

Per raons estratègiques, fins ben entrat el segle XX, l'obra pública s'adscribia a l'àmbit militar. Els enginyers de camins d'aleshores estaven dedicats a qüestions més burocràtiques.

El primer President de la Generalitat de Catalunya (inicialment la República Catalana) i un dels fundadors d'Esquerra Republicana de Catalunya, En Francesc MACIÀ i JOVER, en la seva primera dedicació professional, la militar, ja va constatar el seu tarannà d'home d'estat, promovent importants i/o innovadores obres públiques.

Així tenim constància que va promoure –molt abans que qualsevol altra– la primera obra de formigó armat a Espanya (un dipòsit d'aigua potable a Puigverd, Lleida, el **1894!!**, avui encara en molt bon estat de conservació). A l'arxiu de Segovia es guarda la llicència demanada als seus caps militars, per anar a Vichy (França) on es suposa vivia l'inventor del formigó armat. En MACIÀ, com enginyer militar, va projectar carreteres, canals, ... (va projectar una línia òptica de telègrafs de Lleida als Pirineus, va aconseguir que el canal de Aragó i Catalunya tingués fillola a Raimat, va projectar unes impulsions a Borges Blanques del canal d'Urgell amb àrids hidràulics, va dissenyar les fortificacions de Lleida, ...).

Cent anys després de les aportacions d'En MACIÀ, contrasta el mal ús d'aquesta tecnologia i els vicis en l'obra pública en general. **Encara no hem après a utilitzar correctament el formigó.**

Un dels compromisos electorals de l'actual Govern de la Generalitat, el dit "tripartit", fou acabar amb els abusos en l'obra pública que ens han degradat i asfixiat el territori, com son la manca de transparència en les adjudicacions (els projectes i la seva execució) i l'ús indiscriminat del "formigó" com si fos una finalitat en ell mateix. Aquest compromís electoral avui encara és un compromís pendent perquè aquests abusos persisteixen, tal com ho han constatat prolíficament en els darrers mesos tots els mitjans de comunicació, per motiu dels molts conflictes i accidents que està generant l'obra pública.

El formigó és només un dels mitjans per a resoldre les necessitats infraestructurals de mobilitat i d'habitatge, però a la vegada, no és l'únic. En cent anys han aparegut noves tecnologies que, ben segur com fa cent anys, En Francesc MACIÀ –un home molt preocupat per les innovacions tecnològiques– també hauria promogut.

A això s'afegeix l'**absència d'una visió global del territori**, la manca de plantejar els seus projectes des d'una **perspectiva interdisciplinària**, així com l'obligació de definir el que cal fer en base a **la participació directa i continuada de la població**, les aspiracions de la qual son la justificació de la gestió política, i no a l'inrevés.

Francesc MACIÀ i JOVER (1859-1933)

Es pot afirmar que a Catalunya hi ha massa **mancances i disfuncions en la planificació de les infrastructures**, que és com dir en l'ordenament mateix del país. Els projectes s'entenen com a simples instruments immediats i finalistes, elaborats a partir d'apriorismes però sense la justificació de l'entorn ni la inclusió en la globalitat. Dit altrament, sense planificació ni visió estructural. Cal fugir de la improvisació, i en lloc d'això, planificant, que és el que atorga autoritat i permet el control i la participació.

Si no volem seguir malmetent més el territori –l'únic "capital" social a llarg termini– cal un **canvi de comportaments**, perquè la causa darrera de tots els problemes que avui pateix el territori s'originen de les dinàmiques **no interdisciplinàries, no integradores, sense planificació a llarg termini, sense solucions polivalents, sense transparència i sense participació.**

**ERC SEMPRE HA ESTAT A FAVOR DE L'OBRA PÚBLICA,
PERÒ SEMPRE EN CONTRA DE L'OBRA PÚBLICA MAL FETA**